

Ναοὶ Μητροπόλεως τὴν ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως, κόσμος ἐπὶ τῶν δύο πεζοδρομίων τῶν τριῶν κεντρικῶν ὁδῶν μας καὶ μέσῳ αὐτῶν ἀμαξίαι προσωποδοφῶν καὶ μὴ, δομινοφορούντων καὶ μὴ, μετημφισμένων καὶ μὴ, βραδέως κινούμεναι, ἐνίοτε ἀναστελλόμεναι, κάποτε ῥίπτουσαι ἀηδῶς καὶ ἀναιδῶς πλήρεις στραγαλοχούφτας, ἀπειλήσασαι τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν ἐνὸς φίλου μου, παρὰ λύσασαι τὸν πῖλον μιᾶς ἐχθρᾶς μου, μὴ παριστῶσαι τίποτε, καμμίαν μὴ γεννώσαι ἐντύπωσιν, οὔτε τὴν ἐκπληξιν, οὔτε τὸ μειδιάμα, οὔτε ἡδονὴν ὁράσεως, οὔτε πνεύματος ἀπόλαυσιν, ξηραὶ, ἄχροι, βωβαί, κάπου κάπου παρεμβαίνουσι καμμιὰ γαϊδουροκαβαλλάρια, δύο κάρρα κατὰφορτα ὄνων, ὄχι, ἀνθρώπων, τὸ αἰώνιον κάρρον μὲ τοὺς ἱατροὺς καὶ τὸν νοσοῦντα γαϊδάρον, ἐν ἀτμόπλοιον διακωδωνισθὲν ὑπὸ τῆς Ἐφημερίδος ἀπὸ σοφί μαῦρο καὶ παληοκούλερα ὡς σημαίας, μὲ πλήρωμα ναυτικῶν καὶ τρεῖς ναυάρχους, εἰς διάβολος γιὰ μπουγάδα, ὅλα τὰ σινδόνια, τὰ τραπεζομάνδyla, ἡ πετσέταις, ἡ πατανίκαις, τὰ βρωμόρουχα, τὰ μπουρνούζια, ἐπίσης ὁ φελλὸς, ἡ λάσπη, χρησιμεύσαντα εἰς μετεμφισμούς, καὶ ἐπὶ τέλους εἰς τὰ Χαυτεῖα ἐκεῖ, τὸ ἀμφικτιονικὸν συνέδριον ἐνθρονισμένον διὰ τὴν πειράξῃ δῆθεν, τὴν πῆ τὴν εὐφυολογίαν του, τὴν ἐπιφωνήσῃ τὸ μπράβο του καὶ τὸ κάτω του, βουνὸ ἀπὸ χάχιδες, κόσμος θεατῶν, διὰ τὴν ἰδοῦν τοὺς ἄλλους, τοὺς μασκαράδες, καὶ τὴν διασκεδάσουν δωρεὰν ἀπὸ χρήματα, δωρεὰν ἀπὸ κόπους, ἰδοὺ τί ἦτο ἡ **τελευταία Ἀθηναϊκὴ ἀποκρηάτικη Κυριακὴ**.

Ἐνθάδε κεῖται ἡ μακαρίτισσα, ταφεῖσα ὑπὸ φύκος κάτω τοῦ μηδενικοῦ καὶ ἀηδῖαν ἐκφραζομένην μὲ δισεκατομμύρια.

Ῥωμηοί! εἰσθε σιχαμεροὶ ὅταν σοβαρεύεσθε, εἰσθε σιχαμεροὶ ὅταν μασκαρεύεσθε. Κατορθώσατε νὰ διαφθεῖρητε καὶ τὴν διαφορὰν αὐτὴν ἀκόμα. Μπράβο σας! Ὡς ἐν τῷ Κράτει παρεδώσατε τὴν πολιτικὴν ὡς ἐπαγγέλμα εἰς μίαν τάξιν κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἥττον Κατεργαρέων, ἥτις σὰς ἐξάντλει, σὰς φορολογεῖ, σὰς ἀτιμάζει καὶ σὰς ληστεύει, οὕτω καὶ εἰς τὰς μασκαράδας σας ἕκαστος λέγει ἅς γίνη ὁ ἄλλος μασκαράς, δὲν συνέρχεσθε ἐπομένως εἰς σύνδεσμον διὰ τὴν παραγὰγῃτε τίποτε καλὸν καὶ κολυβάτε ὅλοι ἐντὸς τοῦ ἔλους τῆς ἀηδίας.

Θὰ σηκωθῇτε καμμίαν ἀποκρηάτικη Κυριακὴν καὶ μὴ βλέποντες κανένα μετημφισμένον θὰ πῆτε μιᾶ φωνῇ ὅτι τὰ χάσατε καὶ ὅτι δὲν ἦλθαν ἀκόμη αἱ ἀπόκρηαι. Θὰ ἐκλάβητε τὴν ἀνοιξιν διὰ χειμῶνα, τὸ θέρος διὰ φθινόπωρον, τὴν πρωίαν διὰ νύκτα, τὸν οὐρανὸν διὰ στέγην σας καὶ ξέοντες ὡς βλάκας τὴν κεφαλὴν θὰ λέγῃ ἕκαστος ἐξ ὑμῶν, μὰ παρὰξενο, σάνα μοῦ φαίνεται πῶς χάλασ' ὁ κόσμος!

Καὶ θὰ εἰσθε μόνον σεῖς οἱ χαλασμένοι, σικαὶ ἀνθρώπων, εἰδῶλα καμώντων.

Καλεδάν.

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Οἱ ὑπαξιωματικοὶ λαμβάνουν κατὰ δεκαημερίαν **8,40**. Ἐσχάτως τοῖς ἐπεβλήθη στρατιωτικόν τι βιβλίον, τιμώμενον **4 δρ.** ὁ τόμος, ἐνῶ δὲ ἄλλοτε τοὺς τοιοῦτους φόρους τοὺς ἐπλήρονον ἀπὸ 50 λ. τὴν δεκαημερίαν· ἤδη κατακρατοῦνται καὶ αἱ 4 δραχμαί, καὶ οὕτω ἕκαμον οἱ κύριοι ὑπαξιωματικοὶ τὴν ἀποκρηά των μὲ **1,40**. Καλὴ ὑπομονή!

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΤΟΥ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ.

6.

ΚΑΚΗ ΩΡΑ.

6.

(Συνέχεια τοῦ ἀριθ. 251).

Καὶ ἐπὶ τέλους ἡ Εὐθαλία ἦτο κόρη τῶν ἰδιοτροπιῶν τῆς· καὶ ὅταν δὲν εἶχε πλέον ἐπιχειρήματα ἵνα πολεμήσῃ τοὺς ἐλέγχους τῆς συνειδήσεώς της διὰ τὸν ἀμαρτωλὸν αὐτὸν δυακμὸν ἐν τῷ ἔρωτι, περιωρίζετο νὰ ὑφῇ τοὺς ὅμους, καὶ διαγράφουσα καλλιτεχνικώτατον περὶ τὰ χεῖλη μορφασμὸν ν' ἀποστομόνῃ μ' ἐν οὐφ! τὸν φορτικὸν αὐτὸν πνευματικὸν — τὴν συνείδησιν — ὅν πάντες φέρομεν ὡς ἐφόδιον ψυχῆς μεθ' ἡμῶν.

Αὐτὰ ὅλα τὴν καθυσχύχσαν· ὁ πυρετὸς τῶν πρώτων ἡμερῶν ἔπαυσε· ἀπὸ ποιητῆς ἔγινε μαθηματικὸς· κατήντησε λογία νέα· ἐλογάριαζεν ὡς διδάσκαλος τὰς ὥρας καὶ τὰς ἡμέρας τῆς. Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Σάββατον τὰς εἶχε προσδιορισμένας διὰ τὸν Θεαγέννην. Τρί-

την, Πέμπτην καὶ Παρασκευὴν, διὰ τὸν Γιάννην· ἡ Κυριακὴ ἦτο ἀδύνατον νὰ διατεθῇ· οἱ γονεῖς, ὁ ἀδελφός, οἱ ξένοι ἠγγρύπνουν τὴν ἡμέραν ἐκείνην πλείοτερον, ἐμπόδιζον. Ἐπίσης εἶχεν ὁρίσει καὶ τὰς ἡμέρας τῆς ἐπιστολογραφίας της, ὡς νὰ ἐπέστελλεν εἰς τὸν ἕνα διὰ τοῦ αὐστριακοῦ καὶ εἰς τὸν ἄλλον διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου τῶν Γαλλικῶν Διαπορθεύσεων. Κατ' ἀρχὰς ἔκαμνε μερικὰ λάθη· ἐσυγχίζετο ὁ εἰς· ἐλησημονεῖτο ὁ ἄλλος. Πήγαινε νὰ γράψῃ, «ἀγαπητέ μου Γιάννη»· καὶ ἔγραφε: «ὄνειρόν μου Θεαγέννη!» Ὡμίλει πρὸς τὸν τελευταῖον περὶ τῆς χθεςινῆς συνεντεύξεως ἐνῶ ἦτο τοῦ Γιάννη· ἐξέσχιζε τὰς ἐπιστολάς καὶ τὰς ἐπανέγραφεν· ἕως ὅτου ἐσυνείθισε καὶ εἰργάζετο πλέον κανονικώτατα, ὡς νὰ ἦτο χρονόμετρον. Ὁ ἐγκέφαλός της εἶχε καταμερισθῇ εἰς δύο ἡμισφαίρια· τὸ ἐν ἡρᾷ, ἐσκέπετο, ὄνειροπόλει, κατεστρατήγει τὸν ἕνα· τὸ ἄλλο τὸν ἄλλον. Εἶχε κανονίσει πλέον καὶ αὐτοὺς τοὺς παλμούς της καρδίας της· ἤξευρεν· αὐτοὶ οἱ παλμοί, οἱ σφοδροί, οἱ ἀλλεπαλλήλοι εἶναι διὰ τὸν Γιάννην· αὐτοὶ, οἱ μαλακώτεροι, οἱ ῥυθμικώτεροι, εἶναι διὰ τὸν Θεαγέννην. Μόνον ἐν τῷ βίῳ τῶν ὁνείρων της δὲν κατάρθωσε νὰ ἐπιβάλλῃ τάξιν· κάποτε τῇ παρουσιάζοντο καὶ οἱ δύο μαζί, καὶ τότε ποῖος τρόμος! ἐνόμιζεν ὅτι συνελήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἐνῶ συγχρόνως συνέλαβον καὶ αὐτοὶ ἀλλήλους καὶ ὅτι πρὶν ἢ λογαριασθῶν μετ' αὐτῆς ἐζήτουν νὰ λογαριασθῶν ἀναμεταξύ των· διὰ μιᾶς εὐρίσκοντο μὲ ξίφη εἰς τὰς χεῖ-